יד א מיי׳ פ״ח מהל׳

יו הו מיי׳ פ״ב מהל׳

לט טוש"ע א"ח סי' תמב

מעיף ז:

רבינו חננאל

ודחינן משום דהוי נזיו

. וחטאת שני כתובין הבאין

כאחד ואין מלמדין. נזיר הא דאמרן, חטאת דתניא

. כל אשר יגע בכשרה יקדש.

יכול אע״פ שלא בלע, ת״ל

בכשרה, עד שיבלע בכשרה יקדש להיות

כמוה, שאם פסולה היא תפסל, ואם כשרה היא

תאכל כחמור שבה. פירוש

החטאת נאכלת ליום ולילה

ולילה אם ניתז [נ"א:

נתוז ל) מדם החטאת

י. שנשחטה היום על חתיכת

בשר שלמים שנשחטו

באר סומים שנטחוס מאתמול, נאכל הבשר בתורת שלמים בו ביום בלבד, אבל לא בלילה

נשחטו שניהם היום, נאכל

והלילה בלבד. אבל לא

למחר כשאר בשר שלמים. הנה ההיתר נצטרף

י לאיסור. וזהו פירוש נאכל

ופעמים נאכל בתורת חטאת, כי השלמים

שנשחטו מאתמול היום מותרין ובלילה אסורין באכילה והחטאת

שנשחטה היום מותרת

ראכילה כל הלילה. ומצאו

השלמים בזה חמורין מן

החטאת. ורבנן כי אמרינן

שני כתובין הבאים כאחד

תרוייהו קדשים נינהו, אבל

חד חולין והוא הנזיר, וחד קדשים והוא חטאת, מצרך

צריכי, ולא קרינן בהו שני

ונדחו הדברים הללו, וחזרו

רבנן ואמרו טעם אחר.

למדנו מן החטאת היתר מצטרף לאיסור, וממשרת

למדנו ליתן טעם כעיקר,

ומיכן אתה דן לכל איסורין שבתורה בין בזה ובין (3) שבתורה בין

בזה. ור׳ עקיבא ליתז טעם

בוודה עקיבא ליוון טעם כעיקר מגעולי גוים גמר. חטאת ונזיר תרוויהו

להיתר מצטרף לאיסור,

יהוו להו שני כתוביז

הבאין כאחד ואין מלמדין. הבאין כאחד ואין מלמדין.

ומקשי רב אשי אליבא

דרבי עקיבא, הא דתניא

מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לימד על

איסור נזיר, כגון חצי זית חרצן וחצי זית זגין שמצטרפין זה עם זה,

זית יין מצטרפי, שהיין

. כלכד הוא אסור. והפת

מותרת. חרצן וזג ששניהן

אסורין לנזיר מיבעיא.

ושנינן פת ויין ביחד, אבל זה בעצמו וזה בעצמו לא

מצטרפי, חרצן וזג אפילו

בזה אחר זה מצטרפי.

בצק שבסידקי

. נאכל בתורת

חטאת,

בתורת

חטאת

החוזאת ואת

שבהן. פעמים

שלמים

להיות

חמץ הל' טו סמג עשין

מו ב שם הלכה עו: בזו ב ד מיני מ״ה מהלי

מעשה קרבנות הלכה [טו] טו:

מה.

א) ולעיל כו. וש"נן, ב) מיר לו: ובחים לו., ג) שם: חולין לט., ד) [שבועות כו:], ל) [חיר לו: ע"ש], ו) [ל"ל לאו], ז) [תוספתא רפ"ג], י) [חולין קח.], ל) בס"ח: בדפנותיה, ל) שייך לע"ב,

תורה אור השלם ו. כל אשר יגע בבשרה יִקְּדָשׁ וַאֲשֶׁר יָזֶה מִדְּמְהּ יִקְדָשׁ וַאֲשֶׁר יָזֶה מִדְּמְהּ עַל הַבָּגֶר אֲשֶׁר יִזֶּה עְלֶיהְ תַּכַבֵּס בַּמַקוֹם קַדשׁ:

יְּנְבַנֵּט בְּּלְקּוֹם קֵּן שׁ.
יוקרא ו כ 2. כּל יְמֵי נְוְרוֹ מִכּל אֲשֶׁר יַּנְשֶׂה מְנֶּפֶּן הַיִּיוְ מַתְרְצָנִים וְעַר זְג לא יאבֶל: במדבר ו ד

הגהות הב״ה

(א) רש"י ד"ה ה"ג ורבנן וכו' לאיסור דאי נמי: (ב) ד"ה ורבי עקיבא וכו' רלא מלריך: (ג) ד"ה ה"ג לא וד"ה מכלל הד"א: (ד) תוםפות ד"ה כאן וכו׳ דזימנין דמיכנש להו וגפלי:

מוסף רש"י

שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין. מדלא כתיב אחד ונגמור מדכח כמיב חסד ונגמור כולהו מניה (קדושין כד.). עד שיבלע בבשר. כגון המהתך שומן חטאת וסך ממנו ללי של שלמים ונכלע בו, ומכאן או למדים היתר מלטרף לאיסור בקדשים, ואין ללמוד מכאן טעם כעיקר, שאין זה טעם אלא ממש (זבחים צו:). להיות כמוה. הנוגע בה ובלע ממנה חולין לט.). שאם פסולה היא תיפסל. יפסל הבולני נווחו שאם עליה לילה ויום ונתבשל עמה לינה היום ותפכעל בו בשר שלמים, יהא בשר שלמים אסור כמוהו (נויד לד:). ואם כשרה. שלא עבר אותו היום (שם). תאכל כחמור שבה. תיאכל זו כחמור שבחטאת, שאפילו הן שלמים אסורין ליאכל אלא לזכרי כחונה ליום ולילה ולפנים מן הקלעים (חולין צט.) שהרי יש בה עכשיו שני מינים וכחומר שבשניהם תיחכל

מוסף תוספות י. א. וזה פי׳ כחמור שבהז

נכרים לא גמרינן מקדשים נמי

לא גמרינן ורבנן דפליגי עליה דר"א

בכותח הבבלי אלמא לית להו טעם

כעיקר דאורייתא מפקי להאי משרת

י דפעמים נאכל בתורת ופעמים נאכל בתורת חטאת. תוק' שחנץ. שלמים נאכלים לב׳ ימים ולילה אחד וחטאת אינה נאכל אלא ליום ולילה. מוס' ר"פ. ב. שנשחטה היום. מוס' שאנך. ג. שיש מקומות שאין הכלי עב נוח ליסדק ומועלת לו דבר הקשה הנדבק שם. ד. והכי פירושא .05 . קמייתא שלא במקום לישה קמייתה שלא במקום לישה הלכך שרי אפי׳ כזית במקום העשוי לחזק ופחות מכזית אפי׳ אינו עשוי לחזק, בתרייתא במקום לישה הלכך מקום

משום. דבדוכתה החריתי נמי כתבה רחמנה ושני כתובין הבחין כו' אבל לרבנן דמוקי ליה לטעם כעיקר לא הוו שני כתובין הבאין כאחד כדמפרש לקמיה: כל אשר יגע בבשרה. בשר חולין או שלמים שומן אכילתו מרובה מחטאת ונגע בחטאת יקדש כדמפרש להיות כמוה

שאם פסולה היתה החטאת כגון פיגול או פסול אחר תיפסל אף זו שבלעה משום דהוה נזיר וחמאת 6שני כתובין הבאין ממנה ואם כשירה היא החטאת כאחד ואין מלמדין נזיר הא דאמרן חמאת מהניא לבולעת הימנה לאסור באכילה מאי היא יס דתניא יכל אשר יגע בבשרה יקדש וגו' יכול אפילו לא בלעה ת"ל בבשרה אלא כחמור שבה כחומר החטאת שנבלע בה לפנים מן הקלעים ולזכרי יקרש אעד שיבלע בבשר יקרש אלהיות (יקרש) כהונה וליום ולילה אחד: יכול אפילו כמוה שאם פסולה היא תיפסל ואם כשירה לא בלעה. הנוגעת בה ממנה קאמר היא תאכל כחמור שבה ורבגן גמי גיהוי גזיר רחמנא יקדש ת"ל כו": תאכל. הבולעת כחמור שבה שהרי יש בה ב׳ וחטאת שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין מינין אחד חמור ואחד קל וכולה אמרי הנהו מיצריך צריכי ור"ע מאי צריכי הולכת אחר החמור אלמא היתר בשלמא אי כתב רחמנא בחמאת לא גמר נזיר מלטרף לאיסור: מילרך לריכי. מינה יי דחולין מקדשים לא גמרינן אלא תרווייהו כדמפרש לקמיה ולא הוו שני לכתוב רחמנא בנזיר ותיתי חמאת ותגמור כתובין הבאין כאחד דחד מחבריה לא מיניה דהא כל איסורין שבתורה קא גמר מלי יליף דנימא מדהדר כתביה מנזיר ורבגן אמרי לדי מיצר, צריכי חמאת לאידך ולא ילפא מחבריה ש"מ דווקא להיתר מצמרף לאיסור וחולין מקדשים לא הכיח קאמר: חולין. להחמיר לא גמרי מדין קדשים דדין קדשים להיות גמר ומשרת ליתן מעם כעיקר ומכאן אתה דן חמורין: ה"ג ורבגן אמרי לך מילרך לכל התורה כולה ור' עקיבא תרוייהו להיתר לריכי הטאת. אשמועינן משום דהיתר מצמרף לאיסור והוו להו שני כתובין הבאין מצטרף לאיסור (א) ואי נמי לא איבלע כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין בכולה אי אכל חלי זית פיגול וחלי זית מלמדין א"ל רב אשי לרב כהגא אלא הא היתר בבת אחת ניגמור מינה דתניא במכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים דבקדשי׳ ניחייב ומיהו בשאר איסורין ועד זג ילימד על איסורי נזיר שמצמרפים זה לא אמרינן הכי ואפילו בנזיר דחולין עם זה השתא לר"ע איסור והיתר מצמרפין מקדשים לא גמרינן ומשרתש לאו לאגמורי היתר מצטרף לאיסור אתא . איסור ואיסור מיבעיא אמר ליה איסור והיתר בנזיר אלא ליתן טעם כעיקר דמגיעולי בבת אחת יאיסור ואיסור בזה אחר זה: נכרים לא יליף דחידוש הוא ואיצטריך בותני הבצק שבסידקי עריבה אם יש כזית במקום אחד חייב לבער ואם י(לא) בטָל למכתביה בנזיר ומכאן אתה דן לכל התורה: ור' עקיבת. חית ליה במיעומו וכן לענין המומאה אם מקפיד עליו גיעולי נכרים לאו חידוש הוא (כ) דלא הוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה: מצריך קרא לטעם כעיקר הלכך אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו לר"ע כיון דשמעת ליה דמפיק משרת אלא במקום שאין עשויין לחזק אבל במקום להיתר מצטרף לאיסור על כרחיך שעשויין לחזק אינו חייב לבער מכלל דפחות תרווייהו הני להיתר מלטרף לאיסור אתו והוה ליה חטאת קרא יתירא מכזית אפי' במקום שאין עשוי לחזק אינו חייב דמלי למיגמר מנזיר והוו להו שני לבער איכא ידמתני לה אסיפא ואם לאו בטל כתובין הבאין כאחד ומש״ה פשיטא במיעופו אמר רב יהודה אמר שמואל לא ליה לרבי יוחנן דר"ע לא גמר שאר שנו אלא במקום העשוי לחזק אבל במקום איסורין מנזיר דהא לא מלי דשני שאין עשוי לחזק חייב לבער מכלל דכזית כתובין נינהו. והא ליכא למימר משרת אפילו במקום העשוי לחזק חייב לבער תניא להיתר מנטרף לאיסור וחטאת לטעם כעיקר דגיעולי נכרים חידוש הוא כלישנא קמא תניא כלישנא בתרא תניא ולא מצי גמר חטאת מינייהו ואין כלישנא קמא בצק שבסידקי עריבה . כאן שני כתובין דא"כ טעם כעיקר במקום העשוי לחזק אינו חוצץ ואינו עובר בשאר איסורין מנא ליה מגיעולי

משום דהוי נזיר וחמאת שני כתובין הבאין כאחד. מימה לרקנ״ל אמאי לא קאמר נזיר וחמן דר"ע דריש כל בפ׳ התערובת

(זבחים דף פב.): ך"ת גרם בחומר שבהן. ומיירי בחטאת ושלמים א ואם נבלע החטאת בשלמים שנשחט אתמול נאכל כחומר השלמים

ואינו נאכל בלילה ואם נבלע החטאת בשלמים שנשחט היום נאכל כחומר החטאת ואינו נאכל למחר ולשון הברייתה קשה דאמר עד שיבלע בבשרה משמע דאיירי בהיתר שנבלע באיסור והדר קאמר יקדש להיות כמוה משמע שהאיסור נבלע בהיתר: ורבנן אמרי לך המאת להיתר מצמרף לאיסור. אור״י

דבנזיר בפ' ג' מינין (דף לו:) משמע נזיר וחטאת לרבנן תרווייהו לטעם כעיקר דקאמר התם לריכ' דאי כתב רחמנה חטחת חולין מקדשים לה גמרינן ואי כתב רחמנא נזיר חטאת מנזיר לא ילפינן דחמיר איסוריה דאפילו חרצן אסיר ליה:

משמע דמעם בשמעתין בעיקר דאורייתא.

דילפינן מנזיר דלאו אסמכתא היא דמדר"ע דאמר לקי אהיתר מלטרף לאיסור בנזיר נשמע לרבנן וקשה מפ׳ כל הבשר (חולין דף קח.) וממסכת

ע"ג (דף סו:) ושם מפורש: סבאן שלא במקום לישה. פ״ה דשלא במקום לישה עובר בפחות מכזית וקשה דאמר לקמן לא אמרן אלא בעריבה אבל בבית חייב לבער משום דזימנין (ד) דמיכנף ונפלי אהדדי ולפ״ה תיפוק ליה דפחות מכזית חייב לבער שלא במקום לישה ונראה לר"י דמקום העשוי לחזק היינו את הכלי בין במקום לישה ובין שלח במקום לישה עושין לחזק ב אך במקום לישה יש להחמיר יותר שיש לחוש שידבק מאותה עיסה לעיסה אחרת על ידי לישה או תבלע מן הטעם ולכך כזית במקום לישה אפילו עשוי לחזק עובר אף על גב דודאי מבטלו כיון דאיכא תרתי לריעותא כזית ובמקום לישה ופחות מכזית אפילו במקום לישה אי עשוי לחוק לא גורו ביה רבנן דכיון שהוא דבר מועט יכול לשמור שלא ילוש עליו וכן כזית שלא

במקום לישה אי עשוי לחזק אין עובר אבל פחות מכזית ושלא במקום לישה אפילו אין עשויה לחזק מותרד: כופת ובמקום שאין עשוי לחזק חוצץ ועובר במה דברים אמורים בכזית אבל

בפחות מכזית אפילו במקום שאין עשוי לחזק אינו חוצץ ואינו עובר ותניא כלישנא בתרא "בצק שבסידקי עריבה במקום העשוי לחזק אינו להיתר מצטרף לאיסור כר"ע ובגיעולי נכרים סבירא להו דחידוש הוא כרבנן והכי אמרינן נמי בכל הבשר" דאיכא למאן דאמר טעמו

ולא ממשו דרבנן: לימד על איסורי נזיר כו'. מדכיילינהו להרלנים וזגין בחדא אכילה לימד שמלטרפין: השחא לרבי עקיבא. ל"ל דכתב רחמנא קרא להכי השתא איסור והיתר מלטרפין כו': בותנד' וכן לענין הטומאה. מפרש בגמ': גבו' ה"ג ל"ש אלא במקום שאין עשוי לחוק אבל במקום העשוי לחוק אינו חייב לבער מכלל דפחום מכזים אפילו במקום שאין עשוי לחוק אינו חייב לבער. ופירוש לא שנו דכזית במקום אחד חייב לבער אלא שאין הסדקין בשולי עריבה מקום הצקת מים שיהא בצק זה מועיל לעריבה לחזק המים אלא בדפנותיהןף מקום שאין עשוי לחזק אבל אם במקום העשוי לחזק הן בטלו לגבה והוו כעץ דמסתמא בטלינהו האי גברא להתם ואפילו כזית אינו חייב לבער (ש : **מכלל דפחות מכזים כר**). וחלמודא דייק ממילתא דשמואל דאוקמה למחניי במקום שאין עשוי לחזק וקחני מתניי בפחות מיכן בטל במיעוטו שמע מינה דפחות מכזית לא חשיב ואע"ג דאיכא בה פלגי זיתא טובא הואיל ולאו במקום אחד נינהו לא חשיבי: ה"ג איכא דמסני לה אסיפא פחום מיכן בעל במיעוטו אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא במקום העשוי לחוק אבל במקום שאין עשוי לחוק חייב לבער מכלל דכזים אפילו במקום העשוי לחוק חייב לבער. ואע"ג דודאי מבטיל ליה אפילו הכי כיון דחשיב לא בטיל ולישלא בתרא חמיר מקמא: אינו

ערבה אם יש כזית במקום העשרי לחזק לא שרי אלא בפחות מכזית אבל מקום שאין עשרי לחזק אסור אבל מקום העשרי לחזק אסור אבל מקום העשרי לחזק אסור אבל מקום העשרי לחזק אשרי במקום אחד, במקום לישה. מוס׳ המס״ם.

הייב לבער, פירוש מקום שיש בו סדק או נקב ונתן זה הבצק לסתמו שנמצא נושה מלאכת עץ ובטל אע״פ שהוא כזית, ש״מ דפחות מכזית אפילו במקום שאין עשרי לחזק אינו חייב לבער. ואיכא דמתני להא דרב יהודא אסיפא, דקתני ואם לאו

בטל במינוטו, ודייקינן לא שנו פחות מכזית בטל, אלא במקום שעשוי לחזק שנעשה כעץ, אבל כזית אפילו במקום העשוי לחזק אסור וחייב לבער, וכן במקום שאין עשוי לחזק אסור. תניא כלישנא קמא תניא כלישנא בתרא